

Végül

Hervay Gizella emlékére

Végül meghal minden ölelés,
kézfogás,
arcunkról fölszáradnak
a könnytől megrepedt mosolyok.
Lábaink is már csak könnyedén lépnek
a halállal kikövezett utcákon, tereken, —
nem gondolkodnak egy elhagyott kő felett.
Ablakban felejtett ágak árnyékaiból
lépnek ki a nappalok,
miket föllapoz olykor az emlékezet.
Temetésről temetésre járunk,
már jól ismerjük egymás kézfogását,
mint a hársfalevélről lepergő nyár
mosolyát,
aztán balladát lépő lábunk alatt is
elalszik majd a fű nevelte föld,
kiszáradt tenger lesz a szánk.

Reményünk már csak ez a vers

Reményünk már csak ez a vers, senkisésem
ad több haladékot. Szerelmünk elvándorol
alvó mezőkről részeg zivatarok ellen,
hogy a türelem legyen úrrá e tájon,
mert félelmünk érzékeny erezetét bármikor
fölsértheti az örület.
Tudom most nem sírsz, én sem sírok,
csak harmat örült szempillánkra ezen
a hattyúhodó alkonyon, s olyan jó tudnom,
hogy esténként leheletedtől hül le homlokom,
s kezed melegétől érik gyönggyé a veríték,
ha rohamaimkor kiver a láz, hisz Isten is,
ki már becézi halálom, tudja jól;
ágyban nyíló melled legmelegebb álmom.
Mégis olyan szomorú ez a vers. Megérintelek,
s megáll egy pillanatra gondolkodni a tenger,
lepkék szállnak pontot az éjszakára,
elhervadnak körülöttünk az árnyak,

*s hajnalra elfelejti álmunk az eső;
az égbolt halk szintetizátora.
De hiába is törne türelmet markunkba az idő,
nyírfaakkal remegő reggelre kell ébrednünk
naponta. Erre ítéltettünk.
Reményünk már csak ez a vers, mi árvább
a sóhajaink fölött virrasztó holdnál,
és tudja, hogy köddel vert életünkön át
csak a mi szánkra szomorul a szél
sírva, fájdalmasan sírva.*

Az utolsó estén

*Földbe olvadnak körülöttünk
lassan a zúzvara-bőrű árnyak,
homlokunkon halnak meg
az erdők szemhéját föltépő hajnalok.
Vörösboromba fulladt jókedvem keresed
nappalaink halált motozó csöndjében,
de jól tudod, reszketéseim ingébe bújva
sem találod meg már többé.
A fáradt ősz is csak magát siratja
gondolatainkat kihallgató fák alatt.
Árvák lettünk végleg
ebben a hópelyhet pillantó Télben.
Éjszakánként álmunkhoz térdepelnek
pillangót beszélő szelek,
de simogatásainktól elszállnak mellőlünk
távoli tengerek felé.
Megözvegyült árnyékunk is holdba szivárogo
szomorúságunk rongyos ruhájába bújva,
s az utolsó estén elvándorolnak
testünkből a fájdalom szívrohamai, —
egyetlen könnyként hullunk ki
az Idő megvakult szeméből ...*